

IN ANII TRECUTI ESIA SUB TITLULU „UMORISTULU.”

Făc'a acesta ese totu a opt'a di!
— dar prenumerațiunile se pri-
mescu în toate dăilele.

Pretulu pentru Austria pe anu 6 fl. v. a. pe $\frac{1}{2}$ de anu
3 fl. pe trei lune 1 fl. 50 cr.; pentru alte țieri: pe anu
7 fl. 20 cr. pe $\frac{1}{2}$ de anu 3 fl. 60 cr. pe trei lune 1 fl. 80 cr.

Tote siodiensile si banile de prenume-
rațiune sunt dea se trimite la Redac-
țiune: Strat'a lui Leopoldu Nr. 4

DR. IOANU RATIU INCA A INTRATU IN DIETA

si a'a suitu in galeria.

CE SCIU IO!

Că darea fi-va mai mica?
Alege-s'a 'n Blasiu vladica?

Io nu sciu!

Că n'omu avé in afirsitu
Detorii si deficitu?

Io nu sciu!

Fi-va 'n țiera libertate,
Pentru ce anim'a-mi bate?

Io nu sciu!

Că restitui-s'a 'n fine
Si 'n Ardealu ceva mai bine?

Io nu sciu!

Că la diet'a viitoare
Avé-vomu deputati ore?

Io nu sciu!

Cumca respectă-s'a dora
Limb'a noastră cea sonora?

Io nu sciu!

Dar atât'a sciu,

Că cestiunea ardietore,
Că cestiunea de onore.
Care va sê ciunte-odata
Cért'a vechia, blastemata,
Intre fiii tierii mele,
Dup' atâte dile grele,
Dup' atât'a tempu amaru,
O asceptu totu in sedara,
Ca sê o vedemu odata
Prin dieta deslegata!

GUR'A SATULUI.

Scire trista.

Cu inima durerósa aducu la cunosointi'a
toturoru Romaniloru gelosi de autonomi'a Ar-
dealului, că Ilie Ochilariu, mergendu la casa
dupa bani, si-a schintitu piciorulu.

Dr. Potca audindu de acést'a nenorocire
cumplita, a luat'o pe pecioru, si a fugitu a
casa — pe telegrafu.

Ferice Deva!

Deva scumpa si frumoza,
Esti ferice. norocósa!
Biserica, scól'a ta
Minunatu s'oru inaltia.
Vei avé tu bani in punga,
La zidire sê-ti ajunga
Că-ci asculta-acum de mine,
Si-apoi ti-o însemna bine:
Deputatulu multu stimatu,
Petco ici s'a dechiaratu,
Cumca dinsulu va doná
Bani ce-i va capeta
Din a sa deputatia.
Tie,
La biserica si scóla.
Credu că e omu de parola!

GUR'A SATULUI.

Scrisorile lui Pacala catra Tandala

Frate de cruce!

Nu știu auditu-ai cumva ori ba și tu despre scrisorile, cari le imprasciasse nu știu ce feliu de omu, vrendu se ia de minte pe bietii ămenii noștri ca să facă adunare mare.

Putere-ai cugetă că în ce și-a batutu capulu omulu acela? De abuna sēma nu, — dar dio frate, neci eu singuru n'am știut'o până nu cetii mai în dīlele trecute în nisce novele unguresci, și încă în ce feliu de novele?! în de acele, cari tragu simbria de la gubernu pentru munc'a loru asiē, precum platinu și noi la diuasiu pentru cea ce ni luora noua; deci vedi frate, cea ce-ti scriu eu tie, e dreptu, — că-oi acea fōia n'ar fi potutu scriē altu ceva decâtu cea ce i-a poruncitu stapanulu seu, pecum nu pōte luorā neci lucratoriulu altu ceva, decâtu ceea ce-i dā, celu ce-lu platesce.

Asculta dāra frate, pune-ti manele crucisui peste fōle, te mira și te ciudesse de . . . de . . . nu știu cum sē ti-lu numescu, — a voitu ca sē ametiēscă pe ămenii noștri în totu chipulu, sē-i inversiuneze, și sē le mintiēscă cāte și mai cāte, ca asiē apoi sē-i turbure și se facă ēra resmeriti'a în tiēra.

Apoi nu-i asta batere de Ddieu asupra capulu nostru, și nu s'o manīā ungurulu pe noi, cādu elu și bucatu'r'a din gura încă ni-o dā noua numai sē fimu ămeni de omenia, și pentru bunatatile aceste nu postesse alta, decâtu sē tacemu molouma, că-oi tōta grigea de noi elu o pōrta, ca tat'a celu bunu de copiii lui, și totusi vedi ce ămeni rei și stricati sunt

ai noștri, că neoi cu ast'a nu se indestulescu, bataru dupa cumu-e din dīcala: ferice de acela, de care are cine se ingrigi.

De altmintrea frate, Tandala, eu nu credu și fratele nostru prē iubitu Pist'a și mai puțin crede și se teme de asiē ceva, că-oi precum dice elu. populu romanu e prostu, ce precepe elu ce-e aceea libertate natiunala? elu cugeta că-e ceva mancare de care manca numai domnii cei mari, elu amaritulu e indestulitu dēca are sē-si tīpe cāte unu cocu de malaiu în focu, elu nu se ia după nātōitiile unoru ămeni flusturati, cari, scie că nu-i aducu lui nici unu bine, și dioi cu ast'a are dreptu, că-oi până în 48 ce mai șciamu noi cāte tōte, ce se intemplant în lume, noi dupace ne implinēcamu cele o sută și două-dieci, cincidieci de dīle de iobagīa, cātu ērā iern'a șiedeamu langa caldare și beamu la vinarsu, ēra acuma domnii estia ai noștri cari au invetiātu pre la școli, și de la bucuri'a și placerea ast'a un'a încă ne-ar opri, și dīcu că mai bine sē bemu vinu; apoi nu vedi tu dāra și din lucrulu acestu puțin, că cumu-si batū ei capulu, sē ne seracēscă și stōrca și cu beutur'a în totu chipulu, știindu că vinulu e mai scumpu și trebue sē bei mai multu, ca sē te imbeti.

Deci frate cu cugetu, că tu, caruia încă pōte ti-o fi bagatu nisce grelusi în capu scrisorile acele, — vei primī cu placere descoperirea ce ti-am facut'o cu scrisōrea acēst'a.

Dupa cari remanu alu teu frate de cruce.
Pacala.

De ce i-a parutu reu.

În unu satu ore care ērā unu omu mutaleu, satenii-lu bătjocurea Ptroā Lariōne și avea acea dātina, că vorbea singuru cu sine cādu umblā pe uliția și avea ceva de lucru, dar asiē de tare cātu toti-lu audiau.

Ca mai toti ămenii de asemenea, ērā și elu omu fōrte seracu, fara casa, fara mēsa și traia mai cu sēma din mil'a altor'a.

Odata chiaru lovindu-lu doru de lapte acru, a luat'o ōla și s'a dusu la pop'a sē-i deie lapte. Pop'a i-a și umplutu ōl'a cu lapte acru, și omulu nostru a luat'o catra casa, la pop'a ērā chiaru în midiloculu curții o balta mare, peste care erau aruncate nisce lemne în chipu de punte.

Ajungādu bietulu mutaleu la balta și suinduse cu ōl'a de lapte acru în mână, pe lemnele de peste balta dicea catra sine: „Vedi Lariōne, pop'a-e omu de omenia, Ddieu-lu traiēscă, ti-a datu lapte, ai grigă dāra, ca nu cumva sē te puna pe catele sē pici în balta, c'apoi vei mancā unu dracu.“

Pe cādu bietulu Lariōnu ajunsese la midiloculu bāltii, pop'a oare esīse din casa dupa elu, ca sē veda ce-o sē ispravēscă cu laptele, l'a agraitu: Ptroā Lariōne! Lariōnu pierdiendu-si presinti'a a alunecatu de pre lemne în balta și a spartu și ōl'a cu laptele.

Cadiendu sormanulu Lariōnu în balta a început a injurā în totu chipulu pe pop'a, dar nu pentru că l'a cumpenitu sē pice, că-oi nu sciā elu aceea

că pop'a l'a agraitu, ci pentru aceea că dēca i-a datu lapte de ce nu i-a pusu și punte peste balta.

Soolādu-se într'unu tardiu omulu nostru din balta totu māngitu de tina, a întorsu napoi la pop'a dupa altu lapte, dar nu s'a mai suitu pe lemne, ci a luat'o prin balta și dicea: „No, vedi Lariōne n'ai potutu tu face ast'a dintru începutu asiē, atunci nu patiei cea ce patii și nu spargeai ōl'a cu laptele.“ Apoi ēra elu-si respundea: „Dēca de ōla și de lapte e cale ca vale, dā-mi pare reu de cōd'a ōlei, că ērā tare frumosu inpestrita.“

Ceva despre bugetu.

Am cetitu și io bugetulu dlui ministru de finantie, și m'am procopsitu multu. Ve spunu dāra și voue, fratoru de la sate, ceva din elu, — ca sē ve procopsiti și voi, și sē ve minunati dimpreuna cu mine.

Am cetitu adeca în bugetulu acēl'a. că administratiunea internă în Ardealu constā trei sute treidieci de mii, — ēra sustienerea gendarmiloru patru sute siese-dieci de mii.

Gendarmii dāra într'o tiēra *constitutiunala* constau mai multu decâtu administratiunea internă!

Ciudata constitutiune!

Protestu.

S'a latitu o veste, că adeca caputatiei ardeleni voru abdice. Protestezu în contra acestei calumnii. Multu mai tare me iubescu ei pe mine, decâtu sē pōta face acēst'a.

Cinci Zgloti.

TRÉNCA si FLÉNCA.

T. Sora Flénco, én spune-mi, ce asemenare este între femei si oficiri?

F. A ceea, că si femeiloru si oficiriloru le place a — comandá.

Politica innalta.

Se 'ntempla lucruri cari noi acestia mai mititei nu le pricepemu, si déca întrebâmu pe cei mai invetiati si mai mari, ei ni răspundu: „Nu pricepeti voi politic'a innalta. Voi nu sunteti politici.“

Si a de-una-di s'a intemplat unu asemenea casu. Unu dăputatu romanu din *opositiune* (!) a votatu multiamita guvernului pentru unu lucru ce nici nu e meritulu guvernului.

Cine a mai auditu asié ceva?

De buna séma si faptulu acest'a se tiene de politic'a innalta, — că-ci noi nu-lu pricepemu.

Inca vomu ajunge dóra si tempulu acel'a, că déca cutare ministru s'a milostivi a se uitá pré grătiosu din innaltîmca sa la cutare deputatu opositiunalu, deputatulu acel'a s'a 'nohiná pana la pamentu, si facandu metanii de trei ori, va dice cu umilint'a unui sluga: — Multiamu domnule ministru!

Pentru că cine scie, de cumva nu pretinde si acést'a — politic'a innalta?!

Sperantia nu, ci frica.

Se 'ntelnira odata doi ómeni, carii nu se veduse de multu.

— Cum mai traiesci? — întrebá unulu pe celalaltu.

— Bine. M'am insoratu.

— Ce felu? Tu in etete de 69 de ani ti-ai perdutu mintile?

— Ba nu, că-ci am o muiere tenera de 19 ani.

— Mi-pare bine.

— Ce socoti, mai potu avé io sperantia de prunci.

— Sperantia nu, ci frica poti avé.

Cam asié o patîmu si noi câte odata cu fratie-tatea unoru unguri.

Jókai Mór, redactorulu soiei opositiunale „Hon.“ de multe ori s'a dechiaratu liberalu in cestiunea natiunalitatiloru.

Si totusi ce facu acuma?

Dilele trecute cercetá si elu pe alegatorii sei, si li tienu o cuventare, in care ca din chiaru seninu, trase de peru si pre cocón'a Federatiune, si o insultá cătu de aspru.

Si despre liberalismulu acestui domnu potemu sê dicemu dara, că sperantia nu, ci frica poti avé de elu!

TANDA si MANDA.

T. Audit'ai frate Mando, ce s'a intemplat la Spanlaca?

M. Ba.

T. D'apoi tisturile de varmedia a tramisu pe Spanlacani dóue companii de catane.

T. Dar' de ce?

M. De aceea, că satenii de acolo, n'au voitu sê se lase sê ia de la ei pesém'a domniloru de pamentu si pamentciórele cele putîne ce le mai au.

T. D'apoi eu frate Mando, o credu acést'a si o aflu cu cale.

M. Cum draci?

T. Asié, că Spanlacanii déca ar' fi ei ómeni cu durere, si crestini buni, trebuiau sê le deie acele si din bunavoi'a loru domniloru acelora, ca sê se mai ajutore cătu de cătu cu ele, că-ci vedu ei bine, la ce stare amarita au ajunsu de la revolutia încóce, cătu-ti plange anim'a de gele sciindu ce au foctu, si ce sunt adi.

M. Minune, că n'ai capetatu si tu vr'o cruce de aur, mai alaltaeri candu fu plói'a cea mare de cruci.

Noutate in Pest'a.

Alalta eri me preamb lai pe stradele Pestei. Din departare vediui apropiandu-se doi unguri in haine unguresci cu *vitéz kóts*. (Strénguri in giurulu grumadiulu.) Lucru ce nu se mai vede in Pest'a, — că-ci aice chiar si ungurii incepu a portá rocu si cilindru. — Me apropiai dara cu curiositate de acei doi ómeni cu strénguri. Si pe cine vediui?

Pe *Bohetzel* si pe *Lázár*.

Unu Romanu mare.

Chiar acuma audu, că deputatulu Puscaru si-a datu prunci pentru catechisare la preotulu serbescu din Bud'a. Nu e mirare, că-ci in Bud'a nu esiste preotu romanesou, — apoi Pest'a e tare de parte de Bud'a, unde locuiesce dlu Puscaru. Apoi e bine, ca sê 'nveti si limb'a sermanésca, mai alesu deca scii — romanesce.

Post'a Gurei Satului.

Cu *esemplare complete* potemu inca sierbi din inceputulu anului. pretiulu de prenumeratiune pe jumătate de anu 3 fl. pe unu patraru 1 fl 50 cr.

Caprariulu. Versulu de care amintisi va fi bine primitu, numai sê-lu potu întrebuiintá.

Omulu mare. Mai bine l'ai fi fumatu tempulu acela ce l'ai pierdut pentru astfeliu de Tandala.

Dorulu meu. Taci si oltéza, numai de poesi nu te apucá.

Rondunica mitutica. Cu parodi'a acést'a mai bine infest'ai pe autorulu Foculu Lipovei.

Votisarea mortilor.

(S'a intemplat in 27 jun. 1867.)

Si diet'a a verificatu alegerea acesi'a.

Unu proverb.

Gur'a Satului : Iupanésa, nu-ti baga nasulu unde nu-ti fierbe ol'a!

Proprietariu, redactoru respundiatoriu si editoriu: **Iosif Vulcanu.**

S'a tiparitu prin Alesandru Kocsi in tipograf'a lui (Eckövy Galgöczy si Kocsi) "Iati'a de pesci Nr. 9.